

Phần 4

Phận Hồng Nhan

Choàng tỉnh, Út Liễu đảo mắt nhìn quanh và bật dậy ngay khi biết mình đang nằm một căn phòng lạ. Nhưng hình như có một sức ì quá nặng, đã kéo cô lại, người đau nhức như trong cơn bệnh nặng.

- Tôi đang ở đâu?

Trả lời cô là giọng một phụ nữ:

- Mà bạn không biết là đang ở đâu và làm gì à? Hãy kéo cái mền ra thì biết ngay thôi...

Lúc này Liễu mới đưa tay sờ lên người, bên trong chiếc mền đắp ngang là phần da thịt trần trụi, không một mảnh vải nào khác che thân!

- Trời ơi!

Cô kêu lên kinh hãi, vừa lúc người vừa nói chuyện với cô bước ra từ sau tấm rèm che. Một phụ nữ trên dưới 30, mặt đầy phấn son, vẻ đáng ác. Cô ta lại lên tiếng:

- Biết tao là ai chưa, con đ... chó?

- Ai? Bà là...

Mụ nụ cười nham hiểm:

- Có lẽ phải nói rõ thì mà bạn mới biết. Tao là Hương Lan, vợ chính thức của Ba Tình, con trai đích tôn của nhà này!

Lờ mờ nhận ra thực tế, Út Liễu kêu lên:

- Mấy người đã làm gì tôi Thằng Ba Tình...

Vợ Ba Tình đánh giọng:

- Ai cho phép mày gọi chồng tao là thằng này thằng nọ, con đ... chó! Mày đã dụ dỗ ăn nằm với nó rồi tính trở mặt hả?

Chụp tay lên bụng mình, Út Liễu đã hiểu tất cả! Cô vùng tóc mền ra định chạy đi. Nhưng với thân thể lỏa lồ thì làm sao dám... cô ôm lấy ngực và ngồi lại xuống giường, bật khóc nức nở.

Lờ mờ nhớ lại con nôn tháo lúc ở trên ca nô rồi sau khi uống nước và mê đi... Út Liễu gào lên:

- Quân khốn nạn!

Giọng của vợ Ba Tình càng cay càng nghiệt hơn:

- Tao bắt được tại trận mày lén vào đây ân ái với chồng tao. Nếu không có ba má chồng tao can ngăn thì đêm qua tao đã giết mày thả trôi sông rồi, tao thật không ngờ một đứa con nít ranh như mày mà cũng dám làm chuyện tà đình này.

À ta qua ra đóng chặt cửa phòng lại, rồi lấy ra sợi dây buộc đã chuẩn bị sẵn và bắt thần quát mạnh vào đầu, mặt mũi của Liễu. Cô gái đang yếu mền như cọng bún này chỉ biết đưa tay lên đỡ và kêu la. Nhưng chỉ một chút sau đó cô đã bị vợ Ba Tình trói gô lại đặt nằm giữa giường. À ta đắc chí:

- Tao sẽ hành hạ mày bằng cách để trần truồng như vậy rồi đem đặt xuống xuống cho trôi đi khắp chợ để mọi người nhìn một chút đứa dám cả gan lấy chồng người khác! Mày chịu nổi chứ?

Bao nhiêu nhục nhã, uất hận phút chốc trào ra, Út Liễu gào to lên:

- Đồ súc sinh, quân khốn khiếp, bây giờ người còn độc ác vu cáo. Đồ chó!

Thẳng tay quát xuống thân thể bất động của Liễu bằng một thanh tre đã chuẩn bị sẵn và cứ liên tục như thế đến hơn chục roi mà ả độc ác vẫn chưa hả dạ.

Chợt có người xô cửa vô và quát lớn:

- Mà tính giết người hay sao, con ác nhon kia!

Người vừa xuất hiện là bà Phủ Oai. Bà ta giằng lấy cây roi trên tay vợ Ba Tình vừa đẩy ả sang bên:

- Mọi việc đã lỡ rồi, để tao và ba mà giải quyết. Mà không được hành hạ nó nghe chưa!

Bà ta đích thân cởi trói cho Liễu rồi lấy một bộ đồ sạch mặc vào cho cô với lời vỗ về:

- Bác xin lỗi con. Chẳng qua là con ghen của đàn bà, nhưng từ giờ bác sẽ không cho nó làm gì con nữa...

Bà quay sang quát lớn:

- Mà đi ra khỏi phòng, rồi kêu thằng Ba Tình vô đây!

Vợ Ba Tình lúc này hùng hổ, đánh ác bao nhiêu thì giờ lại ngoan ngoãn nghe lời... Đợi ả ra rồi bà Phủ lại nói:

- Thằng Ba Tình nó thương con từ lúc chưa lấy vợ, nhưng lúc ấy con cứ tránh mặt nó hoài, nên nó mới cưới con Lan Hương này. Con đàn bà nạ giòng này đâu có để đái cho nhà này đưa cháu nào để nối dõi, bởi vậy hai bác cũng có tính sẽ cho tụi nó thôi nhau, tìm cho thằng Tình đứa khác để còn đẻ con... Nè Liễu, con hãy bình tâm lại, thằng Ba Tình không phải vùi hoa dập liễu gì con đâu, chẳng qua nó...

Út Liễu ôm hai lỗ tai, gào lên:

- Bà đừng nói nữa! Trời ơi, má ơi, ba ơi!

Có lẽ đã chịu đựng quá sức nên vài giây sau Liễu đã kiệt sức lịm đi. Bấy giờ Ba Tình mới nhẹ đẩy cửa bước vào, hấn ta hỏi khê:

- Sao má?

Bà Phủ lắc đầu:

- Nó còn hoảng loạn lắm. Hồi nãy tao mà vô không kịp thì con quỷ cái Lan Hương đã giết chết người ta rồi!

- Quân quá ác, biểu thị oai cho nó sợ thôi, vậy mà như muốn hạ thủ...

Ba Tình được dịp xô nổi lòng:

- Con ác phụ đó mà kể gì ai. Bởi vậy, nếu kỳ này Út Liễu sinh cho thằng con trai thì sớm muộn gì con cũng từ nó.

Thấy trên tay chân út Liễu có nhiều vết trằn xước rớm máu, Ba Tình vội lấy khăn lau, ra chiều thương yêu lắm. Bà Phủ bảo:

- Ngay tối nay mày liệu đưa con này ra chợ Huyện, ở trong căn phố lâu ba mày mới mua rồi tìm lời an ủi, khuyên dụ nó để bằng lòng chấp nhận. Chứ theo tao thì coi bộ gắng lắm chứ chẳng chơi. Còn con vợ mày để đó tao lo.

Ba Tình có vẻ lo:

- Còn ông Tám Hạo thì sao rồi má!

Bà Phủ đáp tinh tụi:

- Ba mày tha cho nó về, nhưng tao cho tiền thằng Quái Xị bảo nó giam lại, sáng nay giải lên tỉnh rồi, vu cho tội dùng vũ khí hành hung để giạt nợ, tù ít nhất cũng ba năm.

- Ba có biết không?

- Ông biết thì chuyện đã rồi. Mà để thằng đó ở ngoài thì còn rắc rối thêm chuyện con Liễu. Thôi, lo mà chờ nó đi ngay chạng rạng này. Nhớ là canh chừng con nhé, bí quá nó dám làm liều lắm à...

Út Liễu vẫn chìm trong cơn mê...

Trời bên ngoài vẫn vã sấp đổ cơn mưa lớn. Sấm chớp liên hồi. Đường như trời đất cũng đang lên cơn thịnh nộ trước những tội ác đang diễn ra...

Chỉ tiếc là trời luôn ra tay không kịp thời trước mọi bất công...

* * *

- **M**á ơi, cứu con!

- Út Liễu, má đây! Má tới với con đây...

- Nhưng sao má đứng ngoài đó, vô đây mới cứu được ra chứ, họ nhốt con trong này, họ giết con má ơi!

Bóng tím Tám Hạo chập chờn ngoài cửa sổ, đôi lần định vượt qua chấn song sắt, nhưng đều bất thành. Út Liễu nhìn rất rõ toàn thân mẹ mình ướt sũng và hình như khuôn mặt dính đầy những máu nữa. Hốt hoảng Liễu lạ gào to lên:

- Má ơi, cứu con! Má sao vậy má?

Đáp lại là giọng đứt quãng của tím Tám:

- Má không vô được, chân má bị xiềng, người má bị thương tích nặng lắm con.

- Má! Sao vậy? Ai đã hại má?

Tím Tám khóc ngất:

- Bữa nọ cào nhà mình, chặt, đốt đã phạm phải má. Má luôn ở bên các con mà, vậy mà họ nỡ nhẫn tâm...

- Má, ông Phủ Oai nói rằng, ông là...

Tím Tám hốt hoảng đưa tay chỉ ra sau lưng mình:

- Con không thấy Dì Chín Hoa đứng đó sao! Dì mà nghe nói tới thằng khốn nạn đó thì lập tức con cũng bị vạ lây.

Nhìn thấy một phụ nữ xóa tóc quá lưng, mắt xanh tái khác thường đang đứng im như pho tượng gần đó út Liễu ngầm so sánh: “Bà ấy đâu có đẹp bằng má mình lúc con gái”...

Chín Hoa đang đứng đó là hình ảnh của một cô gái đôi mươi, chứ không già như má, út Liễu thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi cô chợt hiểu: “Dì ấy chết lúc tuổi đôi mươi mà, còn má thì chết già...”.

Út Liễu một lần nữa muốn chồm người qua cửa sổ để đến với mẹ, nhưng người cô nặng trĩu, tay chân như bị ai trót chặt. Liễu đành gào thật to:

- Má ơi, đợi con!

Một cơn gió lạnh thổi qua, út chợt rùng mình, cô cảm giác như mình đang rơi vào một bể băng. Có một bàn tay của ai đó chụp lấy cổ cô muốn xiết chặt.

- Má!

Ở ngoài kia dường như thím Tám đã nhìn thấy, bà cố hét lớn:

- Đừng để nó giết con, Út ơi!

Bàn tay lạ kia cứ mỗi lúc mỗi xiết mạnh hơn, Út Liễu hầu như chẳng còn thở được nữa. Cô hiểu mình sắp chết, sắp phải xa bà mẹ già đang đứng nhìn một cách vô vọng ngoài kia...

- Cứu con, má ơi! Dì Chín ơi, thằng Phủ Oai nó hại con!

Trong tuyệt vọng Út Liễu đã nói tên Phủ Oai ra. Và lập tức có tác dụng, bóng của Dì Chín Hoa vụt loé lên rất nhanh, rồi từ xa lao vút tới như tia chớp. Bàn tay đang xiết cổ út Liễu rơi ra kèm theo một tiếng rú thất thanh!

- Út! Sao vậy Út? Tỉnh lại.

Tiếng kêu đã làm cho Út Liễu thoát ra cơn mê vừa rồi. Cô bật ngồi dậy nhìn ra cửa sổ và gọi thất thanh:

- Má ơi!

Nhưng trước mắt Liễu lúc ấy chỉ là bóng đêm dày đặc cùng sự im lặng đến ngột ngạt. Bên cạnh cô là Ba Tình. Anh ta cố làm lành:

- Em lại thấy ác mộng nữa rồi phải không Út. Đã bảo rồi, ráng ngủ ngon, ăn nhiều để mau khỏe, vậy mà...

Thực tế quá phũ phàng trước mắt, út Liễu vung tay đập thẳng vào mặt kẻ đứng trước mặt mình:

- Thằng khôn nạn, tao sẽ chết với mày!

Cô lao tới chụp được áo của Ba Tình, rồi bằng một sức mạnh chưa từng thấy, Út Liễu ôm cứng lấy anh ta, dữ dằn như con mãnh thú. Ba Tình rú lên và cố vùng ra, nhưng do Liễu bám quá chặt, nên nhất thời anh ta đành phải thúc thủ.

Và sức mạnh của Út Liễu giờ phút đó chẳng gì có thể ngăn cản nổi, chỉ một thoáng cả cô và Ba Tình đã ra gần sát cửa sổ không có chấn song. Tiếng thét kinh hoàng lúc này lại chính là của Ba Tình!

Tiếp theo là cả hai vụt bắn ra ngoài cửa sổ. Từ đó xuống đến mặt đất khá cao ...

* * *

Bà Phủ Oai chết lặng bên xác đứa con trai. Bà đã không còn có thể khóc nữa khi mà đã suốt đêm qua cho đến giờ này bà đã khóc và ngất lên ngất xuống nhiều lần. Riêng ông Phủ thì chỉ mím

môi nhìn Ba Tình rồi quay đi nhẹ lắc đầu. Nỗi đau của ông như lắng đọng hết.

Chỉ có một người là không hề khóc, cũng không biểu lộ xúc cảm đặc biệt gì... Đó là Lan Hương. Cô ta ngồi bên xác chồng mà chốc chốc lại chép miệng rồi nói lẩm bầm gì đó chỉ để tự nghe. Và đến một lúc, khi vừa thấy bà mẹ chồng định bước ra ngoài, ả ta dường như không kiềm chế được đã thốt lên:

- Cho đáng cái đời!

Bà Phủ rất thính tai, đã quay lại và hỏi liền:

- Mà nói ai đáng đời.

Lan Hương lấp bắp:

- Dạ, con đâu...

Đã đến lúc sức chịu đựng của bà Phủ không còn giới hạn, bà to tiếng:

- Tao đã thấy chướng tai gai mắt từ hôm qua đến giờ rồi! Ai thuở đời vợ gì mà chồng chết lại không nhỏ một giọt nước mắt, không khóc thương được một lời. Mà là con người hay thú vật chứ?

Giới hạn kiềm chế của cô con dâu quá quắt này cũng bị phá vỡ, cô ta trả treo ngay:

- Khóc thương chi cho mệt với con người một dạ hai lòng, suốt đời chỉ chạy theo bóng sắc đó!

- Mà miệt thị ai đó, con kia?

- Thì ai hai lòng hai dạ ắt biết. Ai đã yêu người ngoài phụ rẫy vợ con chắc má biết hơn tôi mà!

Giọng mỉa mai của cô ta đã nhận ngay một cái tát của bà Phủ Oai. Và đó là giọt nước làm tràn ly, Lan Hương tru tréo to lên:

- Bớ người ta, vô đây coi nhà Phủ Oai ức hiếp người đây.

Cái quân một dạ hai lòng, đồ ham đó bỏ đấng. Hỡi cả làng này coi, ai mà không biết ngày xưa Phủ Oai phụ con gái người ta đi chạy theo bóng sắc khác, đến nỗi người yêu phải nhảy sông tự tử. Ngày nay rau nào sâu ấy, thằng Ba Tình cũng tốt đẹp gì đâu, hết tò tì với người ăn kẻ ở trong nhà, rồi nay lại bắt ép gát tơ, đốt nhà cướp của thiên hạ, đến nỗi chết thê thảm vì gái, vậy mà còn bắt tôi phải khóc thương nữa sao!

Những lời cay độc phát ra từ cửa miệng của ả đã làm xé lòng bà Phủ, một con người lâu nay chỉ biết có hò hét và cay độc với thiên hạ. Bà còn chưa kịp phản ứng thì ông Phủ Oai đã xuất hiện, ông trừng mắt nhìn cô con dâu:

- Mày ăn nói bậy bạ vậy hả con vô sinh đản hậu kia!

Con giận của ông đã lên đến cực điểm chỉ vì vừa rồi Lan Hương đã dám khơi lại chuyện riêng tư mà từ mấy chục năm rồi không một ai dám nhắc, kể cả bà Phủ. Thuận tay ông nắm áo đẩy mạnh con dâu ra khỏi nhà:

- Mày cút đi cho khuất mắt tao! Cũng chỉ vì mày 5 – 7 năm nay không sinh con nên thằng chồng mày mới đi tìm người để có cái mà nối dõi nhà này. Mày hiểu chưa!

Lan Hương giờ chẳng còn kiên nhẫn gì nữa, cô ta gào lên:

- Bớ người ta! Phủ Oai cưỡng hiếp con dâu đây nè!

Ả vừa nói vừa tự tay cởi phăng chiếc áo lụa đang mặc ra, để lộ nửa thân trên lồ lộ. Miệng thì tiếp tục tru tréo. Không ngờ cô ả phản ứng quá dữ như vậy nên ông Phủ Oai hậm hực bỏ đi, vừa ra lệnh cho đám tôi tớ khác:

- Con này nó điên rồi, tụi bây đây nó vô nhà kho phía sau nhốt và khóa kín cửa lại!

Đám gia nhân chưa kịp ra tay thì chợt Lan Hương đã vồ vào bụng như muốn đập vỡ nó ra:

- Tao sẽ giết cái bào thai trong bụng này cho tụi bây tuyệt tự luôn!

Chỉ một câu nói đó thôi đã làm thay đổi tất cả. Ông Phủ Oai sựng lại. Còn bà Phủ thì há hốc, kêu lên:

- Vợ thằng Ba, đừng!

Bà quên cả thân phận, lao tới ôm ngang người cô con dâu để ngăn không cho cô ta làm liều. Còn Lan Hương thì chẳng biết vô tình hay cố ý, lại tiếp tục đánh đấm vào bụng. Nhưng lần này thay vì vỗ bụng mình, tất cả những cú đập, đánh đều trúng vào mặt bà Phủ!

Thấy nguy, ông Phủ Oai phải la lên:

- Tụi bây sao không tới tiếp bà! Lấy áo mặc vô cho vợ thằng Tình rồi đưa nó vô phòng.

Khi mọi người can ra được thì bà Phủ đã mềm nhũn. Vậy mà bà vẫn cố nói:

- Giữ tay nó lại... đừng cho đụng tới cái thai...

Vợ Ba Tình có lẽ cũng đã ráng quá sức, nên cô ta chỉ còn thều thào những gì trong miệng nghe không rõ lúc đám gia nhân kẻ hai bên đưa vào phòng trong.